



# บทบรรณาธิการ

เรียงตามข้อสอบเน

## เล่ม 3

#เคียงคู่ความสำเร็จ



## วิแพ่ง

## วิอาญา

### ข้อ 2

การถอนฟ้องคดีอาญา โจทก์ไม่จำเป็นต้องทำคำร้องขอถอนฟ้องเป็นหนังสือมายื่นต่อศาลแต่เพียงวิธีเดียว

และการถอนฟ้องอันสืบเนื่องมาจากข้อตกลงหรือการทำกันในคดีแพ่ง ไม่ถือเป็นการทำกันในคดีอาญา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2654/2560

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 35 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "คำร้องขอถอนฟ้องคดีอาญาจะยื่นเวลาใดก่อนมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้นก็ได้ ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตหรือมิอนุญาตให้ถอนก็ได้ แล้วแต่ศาลจะเห็นสมควรประการใด..." เท่ากับให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะกำหนดให้ถอนฟ้องด้วยวิธีใดแล้วแต่ศาลจะเห็นสมควร คดีนี้ศาลชั้นต้นเห็นว่าโจทก์ได้แสดงเจตนาขอถอนฟ้องไว้เป็นหนังสือแล้ว โดยไม่ได้สั่งให้โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องเข้ามาอีก และมีการบันทึกไว้ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้น จึงถือเป็นดุลพินิจที่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 35 วรรคหนึ่ง แล้ว

โจทก์และจำเลยตกลงทำกันในคดีแพ่งของศาลชั้นต้น ว่าหากจำเลยคดีนี้ยอมไปสาบานตนด้วยถ้อยคำที่ตกลงกันถือว่าโจทก์คดีนี้แพ้ โจทก์ยินยอมถอนฎีกาและยินยอมจ่ายเงินจำนวน 175,000 บาท แก่จำเลย และขอแสดงเจตนาถอนฟ้องคดีอาญาที่ได้ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ส่วนจำเลยขอไม่ติดใจบังคับคดีตามคำพิพากษา หากจำเลยคดีนี้ไม่ไปสาบานตน จำเลยขอยอมรับข้อเท็จจริงตามคำให้การในคดีแพ่งและขอ



ให้ศาลฎีกาพิพากษาต่อไป ทั้งขอถือเป็นการแสดงเจตนาถอนฟ้องและถอนอุทธรณ์ในคดีอาญาที่ได้ฟ้องโจทก์เป็นจำเลย แต่โจทก์คดีนี้ต้องนำเงินจำนวน 175,000 บาท มาวางศาลภายในวันที่ 3 เมษายน 2558 เมื่อปรากฏว่าโจทก์มิได้นำเงินจำนวน 175,000 บาท มาวางศาล โจทก์จึงแพ้คดีตามคำทำ อันมีผลเท่ากับโจทก์แสดงเจตนาถอนฟ้องคดีนี้ตามคำทำ การขอถอนฟ้องคดีนี้แม้จะเป็นผลประการหนึ่งอันสืบเนื่องมาจากข้อตกลงหรือการทำกันในคดีแพ่งก็ตาม ก็หาได้ถือว่าเป็นการทำกันในคดีอาญานี้ไม่ ดังนั้น เมื่อเป็นการขอถอนฟ้องก่อนมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยไม่คัดค้านการถอนฟ้อง และศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ถอนฟ้องกับจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ปัญหาว่าโจทก์จะต้องทำคำร้องขอถอนฟ้องเป็นหนังสือมายื่นต่อศาลหรือไม่ เห็นว่า การถอนฟ้องคดีอาญาหากจำเป็นต้องทำคำร้องขอเป็นหนังสือมายื่นต่อศาลแต่เพียงวิธีเดียวไม่ ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 35 วรรคหนึ่งบัญญัติว่า คำร้องขอถอนฟ้องคดีอาญาจะยื่นเวลาใดก่อนคำพิพากษาของศาลชั้นต้นก็ได้ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตหรือมิอนุญาตให้ถอนก็ได้แล้วแต่ศาลจะเห็นสมควรประการใด เท่ากับให้เป็นเรื่องดุลยพินิจของศาลที่จะกำหนดให้ถอนฟ้องโดยวิธีใดแล้วแต่ศาลจะเห็นสมควร คดีนี้ศาลชั้นต้นเห็นว่า โจทก์ได้แสดงเจตนาขอถอนฟ้องไว้เป็นหนังสือแล้ว โดยไม่ได้สั่งให้โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องเข้ามาอีก และมีการบันทึกไว้ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นดังกล่าว จึงถือเป็นเรื่องดุลยพินิจที่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 35 วรรคหนึ่ง แล้ว



ส่วนปัญหาว่าคำทำในคดีแพ่งดังกล่าวชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 138 หรือโจทก์กับจำเลยได้ปฏิบัติตามคำทำนี้หรือไม่นั้นเป็นเรื่องที่ชอบจะว่ากันในคดีแพ่งดังกล่าว ทั้งเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 15 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 249 วรรคหนึ่ง ที่ใช้อยู่ในขณะยื่นฟ้อง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย นอกจากนี้การขอถอนฟ้องคดีนี้ แม้จะเป็นผลประการหนึ่งอันสืบเนื่องมาจาก ข้อตกลงหรือการทำกันในคดีแพ่งดังกล่าวก็ตาม ก็หาได้ถือว่าเป็นการทำกันในคดีอาญาไม่ ดังนั้น เมื่อเป็นการขอถอนฟ้องก่อนคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยไม่คัดค้านการถอนฟ้อง และศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ถอนฟ้องกับจำหน่ายคดีออกจากสารบบความจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

### **ข้อ 8**

(1) ถ้อยคำของผู้ถูกจับรับว่า เมทแอมเฟตามีนของกลาง เป็นของตนที่ได้จำหน่ายให้แก่สายลับ เป็นถ้อยคำรับสารภาพของผู้ถูกจับว่าตนได้กระทำความผิดอันจะต้องห้ามไม่ให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน  
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5028/2560

ดาบตำรวจ ส ตรวจค้นพบธนบัตรฉบับละ 100 บาท จำนวนสามฉบับ ซึ่งเป็นธนบัตรที่ใช้ล่อซื้ออยู่ในกระเป๋ากางเกงของจำเลย สอบถามจำเลยให้การรับว่าธนบัตรจำนวน 300 บาท ได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำนวน 2 เม็ดให้แก่สายลับล่อซื้อเมื่อร้อยตำรวจตรี จ นำเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 2 เม็ดที่ได้จากการล่อซื้อให้จำเลยดู จำเลยยอมรับว่าเป็นของตนที่ได้จำหน่ายให้แก่สายลับ ถ้อยคำของจำเลยดังกล่าวถือเป็นถ้อยคำรับสารภาพของผู้ถูกจับว่าตนได้





กระทำความผิด ต้องห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานตามประมวลกฎหมาย  
วิธีพิจารณาความอาญามาตรา 84 วรรคท้าย ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา  
คดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3

(2) จำเลยที่ 1 อ้างตนเองเบิกความเป็นพยานปรักปรำหรือก่อให้เกิด  
ความเสียหายแก่จำเลยที่ 2 แต่จำเลยที่ 2 หาได้ใช้สิทธิ์ซักค้านจำเลยที่ 1 คำเบิก  
ความของจำเลยที่ 1 ไม่ถือว่าเป็นกรณีที่โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยาน ในอันที่จะ  
ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 232  
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5134/2560

แม้คำเบิกความของพยาน โจทก์ทั้งสามและบันทึกการตรวจ/จับกุม ตลอดจน  
บันทึกคำให้การ จะเป็นพยานบอกเล่า และพยานขัดทอด ก็ตาม แต่จำเลยที่ 1 ให้  
ถ้อยคำในทันทีที่ถูกจับกุมและให้การชั้นสอบสวนต่อพนักงานสอบสวนในเวลา  
ต่อมาของวันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 จึงไม่มีเวลาและโอกาสที่จะคิดกลั่นแกล้ง  
ปรักปรำผู้ใด และยังให้รายละเอียดถึงที่มาของไม้ชิงชั้นแปรรูปของกลางโดยไม่ได้มุ่ง  
ผลเพื่อให้ตนเองพ้นผิด เมื่อพิจารณาตามสภาพลักษณะแหล่งที่มาและจริง  
แวดล้อมของพยานดังกล่าวแล้ว น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้จึงไม่ต้องห้าม  
ที่จะรับฟัง

#เคียงคู่ความสำเร็จ

จำเลยที่ 2 อ้างตนเองเบิกความเป็นพยานยืนยันว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ว่า  
จ้างให้จำเลยที่ 1 ขนไม้ชิงชั้นแปรรูปของกลาง หลังจากถูกจับจำเลยที่ 1 ติดต่อไป  
ยังจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 แจ้งว่าจะติดต่อจากเจ้าพนักงานป่าไม้ให้ปล่อย เมื่อได้รับ  
อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ในระหว่างการสอบสวน จำเลยที่ 2 ได้มาพบจำเลยที่ 1  
ที่บ้าน และมอบเงินให้ 5,000 บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการถูกดำเนินคดี และรับจะ



ดูแลด้านคดีทุกอย่าง คำเบิกความของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว เป็นประจักษ์พยานที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยที่ 2 กับจำเลยที่ 1 นอกจากนี้ คำเบิกความดังกล่าวยังล้วนปรักปรำหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่จำเลยที่ 2 แต่จำเลยที่สองก็หาได้ใช้สิทธิ์ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 233 วรรคหนึ่ง ชักค้ำจำเลยที่ 1 เพื่อให้ปรากฏข้อเท็จจริงอันที่จะทำให้ตนมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าไม่เป็นความจริงตามที่จำเลยที่ 1 เบิกความแต่อย่างใด จึงเป็นข้อพิรุธของจำเลยที่ 2 ประกอบกับคำเบิกความของจำเลยที่ 1 เป็นการอ้างตนเองเป็นพยาน หาใช่เป็นกรณีที่โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยานอันเป็นกรณีที่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 232 ไม่ ศาลจึงนำคำเบิกความของจำเลยที่หนึ่งมารับฟังประกอบพยานหลักฐานของโจทก์ลงโทษจำเลยที่สองได้

LAW



#เคียงคู่ความสำเร็จ

